



ČERŇY

MARTIN JURÍK

MARENČIN PT



Č I E R N Ý

Martin Jurík

Čierny

*Prípadná podobnosť knižných
postáv je samozrejme čisto náhodná.
Nedomýšľajte si viac ako treba.*

© Martin Jurík, 2011, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2011, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover © Tomáš Roller
Layout © Marenčin Media, s. r. o.
855. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0694-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0695-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0696-5 (ePub)

Zopár slov autora k reedícii

„Čierny“ tu už bol hodne dlho. Či v mojej mysli, alebo v reálnej podobe. Táto kniha totiž vyšla v roku 2011 pod názvom „Kým nás smrť nerozdelí“. Pod názvom, z ktorého som ostal dosť nešťastný, lebo nie je môj, neodzrkadľuje ducha knihy, nereflektuje príbeh. Knihu som v roku 2009 začal písať a koncom 2010 dokončil práve pod názvom „Čierny“. Ide totiž o príbeh o pomste. Žiaden polit-triler, žiadna mafia. Pomsta. Rýdza, surová, neúprosná, bytostná. A pomsta je čosi temné, zlovestné a nezmazateľné ako hriech samotný. Je to čierny flak, ktorý viac z duše nezmyjete.

1. časť

Pomsta je to najlepšie sústo,
aké sa v pekle varí.

Walter Scott

I.

Červená

Odraz v zrkadle ukazoval dve siluety sediace takmer bez pohnutia na kraji manželskej postele, upratanej a upravenej s toľkou dávkou úzkostlivej starostlivosti, až sa mohlo zdať, že ju vôbec nepoužívali. Nebolo im vidieť do tváre, obaja mali zvesené hlavy a dívali sa niekam pod spodný pozlátený rám veľkého zrkadla, akoby sa obávali, že sa v ňom stretnú s pohľadom dvojníka toho druhého. Odraz spálne ponorenej do sivého ranného pološera zachytával popri pripravenom kufríku, zbalenom notebooku a oň opretej kabelky hádam už len pokus o zopár slov, ktoré sa zrodili niekde v zovretí hĺbky brušnej dutiny a zostali uviaznuté v hrdle, kľčovito sa derúc von.

„Tak...“ povedal Adam po hlbokom nádychu a prerývanom výdychu, „...šťastnú cestu potom.“

Ženská postava sa pomaly zdvihla, pristúpila k batožine a znave-ne pôsobiacim pohybom si prevesila notebook cez plece.

„O tri týždne,“ vyriekla ticho, ale sebaisto.

„O tri týždne...“ zopakoval Adam, ale to už kráčala z izby von, ťahajúc za sebou kufřík, s kabelkou v ruke. Vo dverách sa zastavila a pootočila.

„Možno sa sem už viac nevrátim. Možno odídem priamo k mame a začnem si hľadať byt.“

On len mlčky, sotva badateľne prikývol.

„Tri týždne sú dostatočne dlhá doba. Som rada, že budem môcť byť sama. Potrebujem to. Potrebujeme to obaja.“

Adam len opatrne preglgol a stále sa díval pred seba.

„Vždy som si myslela...“ na chvíľu sa odmlčala. „Vždy som si

myslela, že nedokážem žiť bez teba. Teraz už však neviem žiť ani s tebou. Nie takto. Nevládzem viac...“

Opäť len nemo prikývol. Tušil to ešte predtým, ako to pred pár dňami prvýkrát nahlas vyslovili. Viselo to vo vzduchu. Všade, v celom novom dome, do ktorého sa práve nasťahovali, v každej izbe, v kúpeľni, na záchode, v predsieni či v záhrade. A najmä v spálni, ktorá mu pripadala čisto na okrasu. Pocit olovenej hmly ťažiacej pľúca sem prišiel spolu s nimi a oni sa v naivnej viere usilovali presvedčiť jeden druhého, že svoj vzťah rozuzlia zmenou prostredia podobne, ako sa mnohé páry zúfalo pokúšajú zostať spolu splodením dieťaťa.

„Musíme si to celé vyjasniť a niečo spraviť, kým si nenájdeme milencov alebo sa nezačneme nenávidieť,“ dodala polohlasne. Potom otočila hlavu. „Tak ja teda idem,“ zašepkala.

Adam zdvihol pohľad.

„Šťastnú cestu... a nestrať sa v Budapešti.“

„Ďakujem.“

„Janka?“

„Áno?“

„Dávaj si na seba pozor... ľúbim ťa.“ Tie dve posledné slová dodal už len sám pre seba.

Sama zaskočilo, čo sa dopočul. Zviera pohár s whisky a bez prestania ním krútil raz na jednu, raz na druhú stranu. Cítil na sebe Adamov pohľad, ale neodvážil sa ho opätovať, iba sa uprene díval na akúsi poloprázdnu fľašu martini na policičke za moletnou čašníčkou. V danej chvíli bol rád, že našli miesto pri barovom pulte a nemuseli sedieť oproti sebe.

„Je nádej, že sa vráti?“ spýtal sa Adam po nejakej chvíli. Bola to už jeho druhá otázka v ten večer. A asi druhá v živote, čo jeho známym od neho kedy počul.

Moja whisky musí byť už úplne teplá, pomyslel si Samo. Nedomákal pochopiť, prečo sa Adam vybral práve za ním. A prečo mu to všetko vôbec rozpráva. Poznali sa už dlhé roky cez partiu, ktorá spolu chodievala na horárske chaty, v lete k moru a v zime sa lyžovať. Samo si však až dnes uvedomil, že s Adamom sa o osobných

veciach nikdy nerozprávali. Nie len on, ale ani nikto z ostatných. Adam stelesňoval málovravného kľudasa, ktorý ich akoby len sprevádzal, predstavoval presný a spoľahlivý článok v reťazci, ktorý vždy počúval a milo sa usmieval. Prečo bol vlastne v partii? Vďaka svojej extrovertnej a šarmantnej manželke, ona ho do nej priviedla a každý ich spoločný známy mužského pohlavia bol do nej platonicky zamilovaný. Vďaka tomu, že neprekážal a po čase si naňho zvykli. Časom sa Adam stal dokonca neodmysliteľným, bez neho to nefungovalo, partia strácala svojho najlepšieho diváka, svojho McGyvera, drevorubača, inštalatéra, staviteľa stanov, správcu nafukovačiek, strážcu ležadiel či umývača riadu. Ak náhodou niekedy chýbal, všetci to vnímali ako nepohodlie, lebo nikto nemal taký vzťah k praktickým veciam ako práve Adam. A teraz sedel napravo od neho, upieral naňho hlboké sivé oči, ruky mal bez pohnutia položené pred sebou.

„Nádej je vždy,“ zachrípnuto zachrčal Samo a naliel do seba celý obsah pohára, „otázne je len, či to má zmysel.“

Vedel, že je rad na ňom. Adam od neho čakal nejakú odpoveď. Niečo, s čím by sa mohol vrátiť do nového prázdneho domu a uvažovať o tom. Niečo, čo mu poskytne aspoň akýsi racionálny základ toho, čo sa odohralo. Premýšľal, ako začať.

„Muž je ako kozmonaut a žena ako vesmír. A vesmír je nekonečný. Nekonečný vo svojej nevyspytateľnosti.“ Vedel, že Adam si príliš nepotrpí na prirovnania ani na obrazotvornosť. Nikdy toho nenahovoril veľa, a keď sa už ujal slova, vyjadril sa vecne a stručne, v jednej vete dokázal zhrnúť podstatu celého príbehu. Rovnako však Samo poznal jeho záľubu vo hviezdach – keď trávili spoločné dovolenky pri mori, Adam zostával sedieť na ležadle dávno po tom, čo si všetci ľahli spať, a hľadel na nočnú oblohu.

„Preto musí každý muž počítať s tým, že za svoj život nikdy celý vesmír nepreskúma.“ Vety sa z neho drali pomaly, ťažko, Samo sa usiloval z celej sily sústrediť na to, aby na ňom nebolo badať nervozitu. Náhle si uvedomil absurdnosť situácie. On, v partii známy ako najväčší extrovert, sebaistý, drzý, prelietavý záletník a sukničár, rozprával teraz o partnerstve človeku, ktorý mal za sebou desaťročie nerušeného, obdivuhodne šťastného manželstva. On, ktorý si

ženu vždy s úsmevom predstavil ako vagínu s vysávačom v ruke, mal vysvetľovať niečo človeku, ktorý bol až bigotne presvedčený o hlbokých partnerských hodnotách. *Možno tie moje kecy, pomyslel si, všetky tie moje chvastavé kecy o víťazstvách medzi roztriahnutými stehnami dávajú tomuto človeku pocit, že o ženách niečo viem.* V duchu pokrútil hlavou.

„V žene nikdy nesmieš vyvolať pocit, že si si ňou absolútne istý, že po okrúžkovaní pred oltárom je pre teba samozrejmosťou.“ Ako inak mu to mal povedať? Že k samici sa má správať ako krotiteľ k zvieratú, lebo ona naozaj tým zvieratom je? Že na ňu musí ísť cukrom i bičom zároveň? Že si nesmie od strachu obsrať všetky zježené chlpy na zadku, keď naňho začne vyčítavo hučať, ale vziať ju s mierne ľahostajným nadhľadom do náruče, pohladíť ju po hrive, povedať „ty môj malý hlupáčik,“ hodiť ju na matrac a vykefovať jej tie nálady a precitlivenosti z hlavy hneď niekoľkými orgazmami tak, že bude aspoň deň behať po svete s blažene nahlúplym úsmevom na tvári?

„Popri istotách žena potrebuje aj zmeny. Okrem zabezpečenia a stopercentnej lásky aj neustále napätie, vzrušenie, romantiku.“ Alebo mu mal na rovinu povedať, že ženy vo svojej podstate netúžia po dobrých a slušných chlapcoch, ale po pokušiteľoch, zvodcoch, manipulátoroch, trýzniteľoch a despotoch v posteli?

Po tom, ako mu barmanka priniesla ďalšiu whisky, sa rozhodol pozrieť na Adama. Ten stále sedel bez pohnutia. Jeho držanie tela zostávalo pevné až aristokratické, aj keď mal dojem, že ho zbadal jemne sa chvieť. Jeho jasné sivé oči sa naňho neprestávali pokojne dívať, keď sa však Samo otočil, uhli pohľadom.

Samo vzal medzi prsty nový pohár a jemne ním zakrúžil, až kocky ľadu zahrkotali medzi sklenenými stenami. Nervozita ho prešla. Dostal zo seba to podstatné. Stal sa znovu sebaistejším, cítil sa o niečo viac vo svojej koži. Nadýchol sa. V duchu sa zaprisahal, že ak sa Adam s Janou rozídu, nechce ho viac osobne stretnúť a bude sa mu cielene vyhýbať. Ďalšie podobné rozhovory, alebo skôr do strnulej vážnosti štylizované monológy, by asi nevydržal.

„Vieš, Adamko, poznám ťa už nejakú dobu. Nemôžem povedať, že ťa poznám dobre, len toľko, koľko dovoľíš ty. Myslím si však, že

si dobrý chalanisko. Dobrý až príliš. Tej tvojej by si zniesol aj modré z neba, či postavil Tádž Mahal. Dal jej všetko, čo jej na očiach uvidíš.“ Švihácky pozdvihol pohár k perám a glgol si. Whisky chutila dobre – bola číra, chladná, lahodná. Konečne vnímal jej chuť. „Žene však nikdy nemôžeš dať všetko naraz. Inak jej už nebudeš mať čo dať potom.“

Jana sa zľahka opierala o stenu a so založenými rukami zdanlivo skúmala veci porozkladané po posteli. Hlavou jej pritom blysko, že pred spaním bude musieť odpratať hromadu papierov zo školenia, odpojiť notebook a schovať kabelku. A, samozrejme, niečo spravíť s Danielom, ktorý sa v tom všetkom rozvaľoval a ešte stále sa veselo pohrával s poloprázdnu fľašou šampanského.

„Dá sa im všetkým len závidieť,“ nadhodil Daniel posmelený alkoholom a poukázal hrdlom fľaše na predmety okolo seba, „že majú pravidelné miesto v tvojej posteli.“

„Veď aj ty tam teraz ležíš.“

„Áno, ale len ležím.“ Zatváril sa tak nevinne a roztomilo, že ju zaskočil nečakaný príval nehy.

„Hlava už nebolí? A čo krk? Poď sem, trochu ti ho postláčam.“

Mlčky sa pohla a sadla si na okraj posteľe. Daniel sa zahniezdil, prisunul sa a odhrnul jej vlasy. Dotyk jej pleti ho zelektrizoval od samého napätia. Pokožku mala jemnú ako novorodenec, pevnú a hladkú. Ruka mu po chvíli automaticky sklízla na jej plecía a nenápadne sa pritom pokúšala zhodiť župan z ramien. Jana sa nebránila a župan klesol. So zatajeným dychom sa chvíľu díval na jej belostnú šiju a obnažený chrbát. Končekmi prstov jej prešiel po lopatkách, ucítiať v nich zrýchlený tlkot svojho srdca. Pohladiť jej ramená až smerom k laktom, všimajúc si pritom náznaky vznikajúcej husej kože. Len čo sa mu dlane rozbehli vpred a v jeho mysli sa horúčkovo zjavila po naplnení bažiacia predstava dotyku bradaviek, stisnutia prsníkov a krku posiateho bozkami, zastavila jeho pohyb. Pomaly, ale odhodlane. Zápästiami o zápästia odtlačila jeho ruky, napravila si župan a postavila sa.

„Nie, Danko,“ povedala takmer šeptom a zavrtila hlavou.

„Ale prečo...?“ vyhrkol, hneď si však zahryzol do jazyka a usilo-

val sa zastaviť príval dvíhajúcej sa paniky, uvedomujúc si, že ju môže v kritickom okamihu stratiť úplne.

Čo mu mám povedať? vírilo jej myslou, že som ešte pred chvíľou mala sto chutí mu podľahnúť, už to však nedokážem a práve teraz nechcem dokonca zniesť ani len jeho prítomnosť?

„Stalo sa niečo? Urobil som niečo zle? Lebo ak áno, rád by som to napravil.“

„Nič sa nestalo,“ prinútila sa k úsmevu, oprela sa o rám dverí, skrížiac si ruky na prsiach, a zaryla pohľad do koberca.

„Nechcem... nechcem, aby si si myslela...“ rozblabotal sa ospravedlňujúco Daniel, „nechcem, aby si si myslela, že ťa chcem nejako zneužiť, že... že keď ti je zle, že chcem...“

Jana sa zašklabila. Chcela mu povedať, nech sa netvári ako idiot, veď počas celej doby tohto flirtu šlo obom len o jedno. Šlo o hru s vopred napísaným scenárom. O naťahovanie sa, o iskrenie, o horúčavu v hlave, o šteklenie v podbruší. Len záver zostal nerozhodnutý, niekde v nejasnej réžii svedomia.

„Ani ja nechcem,“ zavrtila odmietavo hlavou, „nechcem už v tomto ďalej pokračovať.“

„Ale... ale...“ Daniel cítil, ako mu srdce búši v spánkoch, a pristihol sa, že v spotenej dlani nervózne žmolil plachtu, „mne na tebe záleží, poznáme sa predsa už ako kolegovia a ja som myslel, že medzi nami by mohlo byť viac...“

Spomenula si na Adama, ako zvykol takto so sklonenou hlavou sedieť na kraji postele. Keď mu niečo vytkla, alebo sa chcela s ním rozprávať o ich vzťahu, býval tiež ublížený a zronený ako malý chlapec. Len zostal ticho, nič nevravel. *Dvaja malí chlapci*, povzdychla si. Premýšľala, ako to Danielovi povedať. Ako mu povedať, že predstavoval muža, ktorý jej po desiatich rokoch pomerne nudného manželstva priniesol do života vzrušenie? Že túžila po vášni a po asi roku bez sexu bola kvôli nemu ochotná riskovať neveru? Že ju na ňom tak priťahovala jeho sebaistota, hravosť, drzá dobiedzavosť, striedajúca sa so zdanlivou nedbanlivosťou, jeho šarm a sexepíl? Že pristúpila na jeho hru s nádejou, že nájde východisko z manželského bezvetria? A čo našla? Ďalšieho muža, ktorý sa pri nej menil na jemného a precitliveného chlapčeka?

„Prepáč, že ťa vyhadzujem, ale potrebujem si ľahnúť a vyspať sa.“

Urazene sa zdvihol, zlomene odkrival k dverám a zabuchol ich za sebou. Keby sa na ňu aspoň usmial, dotkol sa jej, vnútil jej bozk na dobrú noc alebo ju mierne capol po zadku a odišiel ako samec, považovala by ho ešte za chlapa.

Veci zhrnula na nočný stolík, schovala sa pod paplón, zhasla a izba sa ponorila do nočného šera. Do šera nejasných obrysov, predstáv, imaginácií. Náhle v ňom uvidela seba, ležiacu doma v manželskej posteli, a pravou rukou sa pokúšala nahmatať toho, ku komu sa chcela pritúliť. Našla len nevyhriaty vankúš a páľčivý pocit osamelosti. Chýbal jej. Ten, ktorý si ju vedel vždy mlčky privinúť, objasť, koho náruč bola tým najbezpečnejším miestom na svete. Chýbal jej ten lojálny, spoľahlivý, tichý muž s hlbokými sivými očami, o ktorom vedela, že pre ňu spraví čokoľvek.

„Dobrá noc, Adam,“ zastonala a ubolene sa prevalila na druhý bok.

Na displeji zvoniaceho mobilu sa zjavilo Janino meno. Adamovi chvíľu trvalo, kým ho nahmatá, nechcel omylom zrušiť hovor. Zároveň však nechcel, aby prestal zvonieť. Rozospatý sa poponáhľal zdvihnúť.

„Zobudila som ťa?“ zaznel jej šeptavý hlas v tme nieisto rozťahane, hlboko a nesmierne sexi.

„Nie... nezobudila,“ odvetil zachrípnuto.

„Prepáč mi, neviem zaspáť. Potrebovala som ťa počuť.“

„To je v poriadku... vôbec nevádi. Aj ja ťa rád počujem...“

„Ja len... že na teba myslím... Čím ďalej, tým viac.“

Adam len súhlasne zahmkal.

„Vieš, uvedomila som si, že v živote nemôžeme mať všetko. Že niekedy, keď chceme ešte viac, môžeme stratiť aj to, čo už máme. A že máme veľa čo stratiť...“

Adam počúval. Chcel zachytiť každé jej slovo, každé zachvenie hlasu.

„Adam...?“

„Áno, som tu, stále.“

„Môžem sa niečo opýtať?“

„Samozrejme.“

„Veríš v nás ešte?“

Pocítil, ako sa mu rozbúchalo srdce. Náhle bol precitnutý, úplne pri zmysloch.

„Verím...“ preglgol.

„Myslím, že sme mnohé nevyslovili, že celý čas sme sa tak málo rozprávali a málo počúvali. Že radšej sme potlačili to, čo nám ležalo na srdci. Že sme sa nedokázali premôcť a navrávali si, veď nejaké bude... Tak rada by som ťa počula, Adam... Tvoj príjemný, mäkký, hanblivý hlas. Aj keď si nikdy nepatril k rozprávačom, mal si a máš vždy čo povedať a aj keď si toho nenahovoril veľa, milovala som počúvať ťa...“

Adam cítil, ako mu zvlhli oči, spuchol nos a jazyk nasiakol slanosťou zovretého hrdla.

„Mne je to tak ľúto,“ jeho hlas zaznel ako vzdialené chrčanie. Dľaňou si podoprel čelo. „Janka, odpusť mi...“

„Ty odpusť mne...“ Zhlboka sa nadýchla a na chvíľu zostalo ticho. Potom prerývane pokračovala: „Mala som ťa počúvať viac, keď som mohla. Brala som ti slová a napokon aj chuť rozprávať sa. Ak chceš, budeme spolu už len mlčať alebo ti budem ležať na hrudi a počúvať tlkot tvojho srdca. Alebo čokoľvek, čo by si mi chcel povedať... Ale aspoň budem s tebou... ak teda budem môcť.“

„Samozrejme,“ zašepkal a slzy sa mu kotúľali po lícach, stiekli mu po zápästí až do rukáva, kde sa stratili. Na druhej strane vnímal aj jej jemný vzlyk a občasné posmrkávanie. Sedeli takto celé minúty, možno to bola polhodina, možno aj hodina. V tme, každý v inej posteli. Obaja nemo počúvajúc jeden druhého i samých seba.

„V sobotu sa vraciame naspäť,“ prehovorila napokon, „veľmi rada by som sa s tebou stretla niekde vonku, na neznámom mieste, ako kedysi, keď sme začínali... V Dunajskej Strede je jedna celkom dobrá pizzeria, tam by som ťa počkala, prišiel by si po mňa?“

„Áno, veľmi rád.“

„Tak rada by som tam sedela oproti tebe, držala ťa za ruku, dávala sa ti do očí a rozprávala sa s tebou o čomkoľvek i o všetkom...“

Adam si jej slová živo predstavoval, ako by sa to už dialo, práve tu a teraz. Predstavoval si ich oboch a plakal od dojatia.

Keď vyrážal z Bratislavy, vládla už tma a sychravý chlad novembrového vetra sa mu opieral o čelné sklo auta. Krátko za Šamorínom si v spätnom zrkadle všimol približujúcu sa spleť modrých a červených svetiel, ktorá sa roztekala cez kvapky mrholenia na horizonte ako atrament na pijavom papieri. Predbehli ho najprv dve sanitky, za nimi onedlho nasledovali tri policajné autá. Adam sa nepohodlne zahniezdil za volantom a cez stierače sledoval pomaly miznúcu svetelnú kaskádu sirén. Spontánne sa načiahol za rádiom a skúšal naladiť stanicu, ktorá by mohla priniesť najčerstvejšie informácie. Pretože ak sa na ceste stala nehoda, nechcel by kvôli nej uviaznuť v zápche a prísť neskoro. Rádiá tentoraz mlčali a z éteru sa šírili len tóny zvyčajnej komerčnej hudby, navodzujúc atmosféru, že sa nič mimoriadne nedeje a svet sa naďalej rutinne točí vo svojich vyšliapaných koľajach. Vo vnútornom vrecku bundy preto našmátral mobil a vytočil Janino číslo. Ozvalo sa zvonenie, nikto však nedvíhal. *Klasický problém žien a mobilných telefónov*, pomyslel si. *Buď ho nepočuje, má stíšené zvonenie, alebo ho nevie vyhrabať zo dna kabelky.* Zľahka si povzdychol a radšej opatrne pridal plyn. Cesta pred ním nejavila žiadne známky niečoho výnimočného, pravdepodobne len niekde došlo k havárii. Niet divu pri tomto počasí. Zostávalo mu ešte niekoľko kilometrov.

Pizzeria ležala na kraji mesta, neďaleko od vjazdu, v jednej z bočných ulíc. Vyhľadal ju ešte predtým na internetovej mape a pokúšal sa zapamätať si jej polohu. Na obrazovke monitora to vyzeralo jednoducho, v prítomí slabo osvetlených ulíc sa trasa javila nejasná a zavádzajúca. Pred očami mu však vyrástol neočakávaný oporný bod. Zamarilo sa mu, že pred sebou opäť vidí spleť blikajúcich svetiel – modrú prechádzajúcu do červenej a naopak. Divné mihotanie prerastalo do jasnej zreteľnosti a priviedlo ho až priamo do cieľa. Zjavila sa pred ním scenéria ako z hollywoodskeho filmu. Rožnú budovu s neónovým nápisom PIZZERIA CAPONE obklopovalo veľké množstvo policajných a záchranárskych áut so

zapnutými majákmi. Pred ňou sa to hemžilo postavami v uniformách a reflexných vestách, po krajoch cesty sa tvorili drobné hlúčky okoloidúcich zvedavcov. Adam so zatajeným dychom vystúpil z auta, ani si neuvedomil, či ho zamkol, či dokonca zabuchol dvere. Krokom, ktorý mu pripadal až bolestivo pomalý, sa hýbal smerom ku vchodu, kde si ho strážiaci policajti v narastajúcom rozruchu ani nestihol všimnúť. Stačili len zlomky sekundy, počas ktorých sa svet úplne zmenil, počas ktorých sa toho odohralo nesmierne veľa. Až toľko veľa, že ľudská duša v podobných momentoch nezvládne celý príval vnemov a pocitov. Zlomok sekundy stačil, aby sa roztvorili dvere a na sietnicu ľudského oka sa vpálil výjav, ktorý zostal nezmazateľný do konca života.

Podaktoré lampy svietili čudne, ich tienidlá viseli nakrivo, z iných trčali len žiarovky. Do miestnosti akoby niekto vrhol obrovskú hrsť hrachu, ktorý sa však od stien neodrazil, ale zanechal na nich čierne dierky a červené roztečené machule. Časť nábytku zostala posunutá, stoličky poprevracané, po dlažbe sa váľali úlomky skla. A medzi nimi sa vo veľkých, pochmúrne sa lesknúcich mlákach topili telá. Nehybne, skamenelo. Jedno z nich okamžite upútalo jeho pozornosť. Trčala spodeň ruka s polovystretým ukazovákem ako na Michelangelovom obraze a vedľa sa po zemi rozlieval prúd hustých hnedých vlasov. Vlasov, ktoré bytostne poznal.

Steny sa pohli, obrysy sa rozochveli, rozmazali a opäť zostrili. Telá na zemi sa ocitli náhle na strope a celý strop bol zašpinený kalužami krvi. Z jednej takej kaluže práve dvíhal prsty po tom, ako sa zatackal a potkol. Zdalo sa mu, že mu v každom okamihu prasknú bubienky a s nimi exploduje aj celá lebka. Miestnosť pretínal ohlušujúci rev. Nevydávali ho však sirény, dral sa z jeho vlastných úst. Chcel ďalej niekam liezť po štyroch, plaziť sa k ukazovákmu a vlasom, chytiť sa obrusu, niečo ho však pevne držalo a ťahalo preč. Prešiel opäť dverami, na studenší a ostrejší vzduch, ktorý v ňom okamžite vyvolal záchvat triašky a v jeho rytmoch sledoval divoký epileptický tanec svetiel blikajúcich majákov. Celý svet sa hýbal, chvel za tónov nesúrodých zvukov a hlasov, on sa pritom potkýnal, vznášal, niečo ho ťahalo, nieslo preč, preč od seba samého. Len nepatrne rozoznával hlasy ľudí tonúce v nekonečnej zamotanej

ozvene, nevládal rozoznať ani jedno slovo, pokiaľ niekto nevyrie-
kol jeho meno.

„Adam...?“ ozvalo sa odkiaľsi z druhého brehu, z inej
dimenzie bytia.

„Adam, preboha... Poznám ho... Zavolajte záchranárov, nech ho
vezmú do sanitky... ošetrí. Okamžite! Ten človek zažil šok! Adam,
počuješ ma...?“

Pred ním sa zjavila tvár s okuliarmi, ktorú odniekiaľ poznal.
Stihol ešte zdvihnúť ruku a rozovrieť päť. Prstov bolo najprv päť,
potom desať, napokon dvadsať. Každý z nich bol nepríjemne vlhký
a mazľavý, z každého kvapkala krv. Krv až oslnivo červená.

II.

Sivý kufrik

Bratislava, 2. novembra. Čaká nás nová vojna gangov? V Dunajskej Strede si podsvetie opäť vybavuje účty. Strelba v pizzerii Capone v sobotu večer je od masakru Pápayovcov najkrvavejší trestný čin, aký mesto za posledných desať rokov zažilo. Vyžiadala si osem obetí, z ktorých šesť patrilo do tzv. finančnej skupiny R-Invest. Medzi mŕtvymi je aj veľkopodnikateľ László R. Podľa policajných štatistík zaznamenala kriminalita v Dunajskej Strede za posledné tri roky citeľný nárast. Nie je vylúčené, že tento nárast súvisí s aktivitami podnikateľských skupín okolo Lászlóa R., o ktorom je známe, že prechovával úzke vzťahy s poprednými členmi súčasnej vládnej koalície.

SME, 4. novembra

V Dunajskej Strede sa v sobotu strieľalo ako za starých čias. Opäť si raz niekto potreboval vyriešiť spory a znieť zo sveta členov vplyvnej lokálnej skupiny. Navlas rovnako, ako to bolo pred desiatimi rokmi, keď pod sprškou guliek v bare Fontána skončil s celou svojou perepúťou obávaný Papa Joe, jeden z bosov slovenského podsvetia. Vtedy bolo mŕtvych desať, teraz „iba“ osem. Vtedy to boli hrubí mafiáni v tepláčkoch a so zlatými reťazami, teraz elegantní páni v oblekoch. Vtedy to boli výpalníci, zabijaci, pištoľníci a pasáci, dnes podnikatelia, podieľajúci sa na lukratívnych štátnych zákazkách a vládnych tendroch. Časy sa menia, zvyky ostávajú.

Nový čas, 4. novembra

Hrôzu sobotňajšej strelby v dunajskostredskej pizzerii Capone zažilo na vlastnej koži aj niekoľko priamych očitých svedkov. Jeden z tých, čo boli v nesprávnom čase na nesprávnom mieste, des spomínaného večera vykreslil takto:

„Sedel som chrptom k dverám, oproti manželke, takže som mal pred

sebou celú reštauráciu. Zrazu s veľkým krikom vtrhli dnu štyria ozbrojení chlapi, vyzerali úplne ako kukláči, a jeden z nich zakričal: „Nehýbte sa, polícia! Nikomu sa nič nestane!“ Na jeho pokyn spustili paľbu zo samopalov. Ešte pred tým, než som sa hodil na zem, som si všimol, ako jedna guľka zasiahla mladú ženu, ktorá predtým sedela osamotene pri stole za skupinou, na ktorú sa kukláči zamerali. Videl som ešte, ako ju zhodilo z nôh... Potom sme už len s manželkou ležali pod stolom, rukami si kryli hlavu a modlili sa...”

Toto je svedectvo jedného z hostí reštaurácie, ktorí prežili mafiánske peklo v Dunajskej Strede. Spomienky naň mu určite zostanú až do smrti...

Tomáš Velecký, TV Markíza

Ležal na zemi uprostred prázdnej izby. Cez zatiahnuté žalúzie prenikalo len matné sivé svetlo zimného dňa. Nevnímal, či je ráno, alebo podvečer, bolo mu jedno, aký deň sa práve začínal, aký sa končil, nezaujímalo ho, ktorý mesiac sa práve zjavil v kalendári. Myslel mal prázdnu, pred očami sa mu len občas zjavili obrazy nejasných obrýsov. Odchádzali, ako prichádzali. Najviac si pamätal banálne udalosti, akoby boli tým jediným, čo za poslednú dobu prežil. Marilo sa mu, že sa viac nespoznával, že sa iba díval na niekoho úplne iného, niekoho úplne cudzieho. Obdivoval tohto človeka a prekvapene sa ho pýtal, odkiaľ dokázal nabráť energiu a sily na to, aby sa vyrovnal s celým nekonečnom povinností za neveriteľne krátky čas. Zorganizovať pohreb, predať dom a z neho splatiť hypotéku, vrátiť pôžičku manželkiným rodičom, kúpiť si malý jednoizbový byt v paneláku uprostred Dlhých dielov. Že stihol pracovať (z „domu za notebookom na prekladoch), dokázal žiť, obehať úrady, zísť do obchodu, niečo zjesť, alebo len vybehnúť von a vyniesť smeti. Lebo on, Adam, ktorý teraz ležal na karimatke uprostred osamelej izby, nemal silu ani na to, aby sa načialhol za dekou, zababušil sa do nej, prevalil sa na bok a zavrel oči. S pootvorenými ústami len načúval, ako v šachtách a škárach starého paneláku hučal vietor a vydával strašidelné pazvuky plné neurčitého vzdialeného lomozu, škripania, šelestu a ozvien. Cítil sa v tejto atmosfére príjemne až útulne, v bezpečí, skrytý a chránený pred okolitým svetom.

Spomienky sa mu pred očami vynárali bez akýchkoľvek podne-

to, bez hierarchie či postupnosti, rovnako aj bledli, rozpúšťali sa ako šumivé tabletky v pohári vody. Asi najjasnejšie sa mu javilo, ako ho navštívil človek z dávnej minulosti krátko po tom, čo sa nastahoval do svojho nového príbytku.

„Adam...! Otvor, tu Adrián.“

Hlas sa mu zdal dôverne známy, aj napriek tomu, že ho počúval pred desaťročiami. V spomienkach sa ozýval spod nánosov času, z nevinných dôb a života stráveného na gymnáziu. Hlas, ktorý začul ako posledný pred tým, ako v onen osudný deň stratil vedomie. A ktorý sa mu v danej chvíli stal jedinou dôvernou poistkou a záchrannou brzdou pred pádom do istého šialenstva. Vďačil mu za veľa. Otvoril.

Adrián vkročil dnu opatrne, zhrbene, so sklonenou hlavou a hľadiac ponad okuliare, akoby si chcel skrývať tvár a zostať čo najdlhšie nepoznaným. Adam mu ukázal na stoličku uprostred izby, sám si sadol oproti k stene a prikryl sa dekou.

Ktokoľvek iný by sa rozpačito obzeral, v akom prostredí sa to ocitol. Vyhodnocoval by, prečo sedí v zatemnenej, nevetranej diere pripomínajúcej celu, bez nábytku, len s niekoľkými roztrúsenými igelitkami. Adrián nemihol ani brvou. Zložil ruky do lona a zamyslene sa díval pred seba. Adam však dobre vedel, že mu neunikol ani detail.

„Netrpela,“ povedal sucho a zachrípnuto. Adam nereagoval.

„Netrpela. Prvý projektil jej trafil srdce a pretrhal všetky komory. Následný nervový šok ju pripravil o vedomie. Skonala okamžite. Druhý jej prerazil rameno. Čašník umieral v bolestiach. Mal priestrel brušnej dutiny so zásahom tepny, následkom čoho sa dostavilo silné vnútorné krvácanie...“ Potom sa na chvíľu odmlčal a uprene hľadel na prázdnu plochu steny. Zhlboka sa nadýchol. „Je mi to veľmi ľúto... V svojom remesle počítam so všeličím, len s niečím podobným nie...“

Adam ho počúval. Náhle sa nevedel nabažiť jeho hlasu. Po dlhej dobe počul ľudský hlas. Hlas, ktorému dôveroval, ktorý znel upokojujúco. Želal si, aby neprestal rozprávať. Uvedomil si, že Adrián bol spolužiak, ktorého mal najradšej, síce výrazne otvorenejší, živší a roztopašnejší, ale sympatický svojou zádumčivosťou a hlbavými

myšlienkami. Väčšinou rozprával Adrián a Adam počúval, napriek tomu jeden z nich rád vyhľadával prítomnosť toho druhého a naopak. V mnohom sa ich študentské životné postoje prelínali a nepriamo sa z nich stávali sprisahanci či aspoň sympatizanti. Teraz s ním viac nesedel v jednej lavici, ale uprostred jeho izby, predstavujúc jediný ozajstný styčný bod so svetom ľudí.

„Ak mi chceš položiť nejaké otázky... akékoľvek otázky, pýtaj sa ma, poviem ti všetko, čo viem.“

Adam sa neozval, len naďalej malátne hľadel do prázdna.

„Ak mám odísť, odídem. Ak chceš, aby som zostal, zostanem tu tak dlho, ako budeš potrebovať. Nechám ťa osamote?“

Adam nepatrne pokrútil hlavou. Adrián pochopil. Zdvihol sa, zoblíkol si kabát a dal si ho pod chrbát po tom, ako sa usadil na zemi a oprel o stenu. Zámerne si nevybral protiľahlú stranu, ale susednú, aby s Adamom nemuseli o seba zavadiť pohľadmi. Zotrval ticho a nehybne, úplne sa prispôbil atmosfére svojho hostiteľa. Adam mu bol za to vďačný.

Nevedno, ako dlho takto sedeli, Adam však cítil, že spolužiakova prítomnosť mu dodávala energiu, prebúdzala ho k životu. V danom okamihu pocítil štipku skromného šťastia za to, že nezostal úplne sám.

„Vie sa...“ ozval sa Adam ťažkopádne s jazykom prilepeným o podnebie, „...vie sa niečo nové o páchateloch?“

„Traja Albánci a jeden Slovák,“ odvetil s vyschnutým hrdlom Adrián, „o Slováckovi sme sa dozvedeli, že ide o známú postavku podsvetia, pištoľníka s prezývkou Strelec. O Albáncoch nevieme zatiaľ nič. Akurát, že všetci štyria prišli aj odišli spolu na dvoch autách s vienskou značkou. Zláhla sa pod nimi zem, takže značky museli hneď potom obratne a nenápadne vymeniť za slovenské. Strelec je najomný vrah a v spojení s Albáncami pôsobí ako neutrálny žoldák. Možno je to dojem, ktorý mal len zámerne vyvolať. Je však známy svojimi prepojeniami na najvyšších bosov mafie. Často na dlhú dobu zmizol, aby potom veľmi náhle a efektne niekoho zlikvidoval a znova sa vyparil. Pred desiatimi rokmi takto zlikvidoval Pápayovcov, len mu pri tom asistovali Rusi.“

„Kto ho objednal?“

„Nevieme,“ mykol Adrián plec, „zatiaľ sme bez stopy. Zlikvidovať Rószu bol husársky kúsok. Akoby niekto skolil ministra. Môže v tom mať prsty albánska alebo aj ruská mafia.“

„Môžeš mi niečo sľúbiť?“ hlesol Adam prerývane.

„Nuž, posnažím sa.“

„Oznámiš mi čokoľvek nové, čo sa dozviete?“

Adrián povzdychol. Potom si váhavo napravil okuliare.

„Prípád neriešime sami. Taktovku drží prokuratúra, ďalej spolupracujeme s okresnými vyšetrovateľmi, čiastočne dokonca aj so Slovenskou informačnou službou. Všetky novinky musí náš riaditeľ posilať na stôl priamo ministrovi vnútra. Takže v tom nehráme prvé husle. Ale... Áno, sľubujem. Len čo sa dozviem niečo nové, dám ti vedieť.“

Po Adriánovej návšteve sa čosi zmenilo. Byt pôsobil náhle stiesnene a neútulne. Zatuchnuté šero a neporiadok začali Adamovi prekážať. Prítomnosť detektíva zostala visieť v jedinej izbe aj po tom, čo odišiel, a naďalej sálala zo stien, stropu i podlahy, zo všetkých miest, ktorých sa dotkol. Vzduch sa stal zadušajúco nedýchateľným a Adam nadobudol dojem, že sa mu lepil na telo, obmedzoval ho v pohybe, bránil mu v myslení. Začal sa prudko potiť, horúčava mu vystúpila na čelo, náhle zatúžil vyskočiť z kože či aspoň vyletieť z bytu a rozbehnúť sa po sídlisku. Tak aj spravil. Nedbalo sa obliekol a položero panelákového schodiska ho vyvrhlo na ulicu.

Poludňajšie slnko neskorého zimného dňa mu takmer vypáliko zrak, čerstvý závan vetra, nesúci vo svojej vôni predzvesť jari sa mu dral do útrov. Chlad sa doňho zabáral a s každým nádychom mu do hrtanu ťalo tisíc žiletiek. Pohyb na vzduchu mu rozprúdil krv a roztočil v mozgu horúčkovitý tok myšlienok. *Traja Albánci a jeden Slováčok. Strelec.* Adriánove slová mu zneli v hlave a opakovali sa ako nejaká mantra posadnutosti. *Traja Albánci a jeden Slováčok. Strelec. Traja Albánci a jeden Slováčok. Strelec...*

Všimol si, že už niekoľkokrát obehol celý blok sídliska a že aj napriek úspornému oblečeniu mu blčala tvár a z tela sa dvíhal opar horúčavy. Nezávisle od toho si musel priznať, že nevymyslel nič osožné. Pomaly sa ho zmocňovala panika. Chcel sa vrhnúť na sme-

tiaky, ktoré práve míňal, zúrivo do nich kopať a mlátiť, kým by zo seba nevytriasol nejaké riešenie. Akékoľvek. *Treba konať, treba niečo spraviť, veď páchatelia sú známi...* Zatínal päste a hrýzol si pery. Okamžite však spochybňoval sám seba a vlastné chladné rácio sa ho odmerane pýtalo, kam sa chcel dostať ako jedinec, keď doteraz neuspeli samotní vyšetrovatelia. Kam sa chce vybrať? Kde hľadať? Veď nemal žiadne informácie! Všetko, čo vedel, predstavovalo zo pár viet o troch Albáncoch a jednom Slovákov s prezývkou Strelec. Nemalo zmysel utekať naslepo, nemalo predsa zmysel bojovať proti veterným mlynom...

Adam cítil, ako mu hnáty ochabli, ako sa náhle roztriasol od zimy. Zostal stáť uprostred parkoviska, zhrbený, porazený, so zvesenou šijou. Zmocňovalo sa ho zúfalstvo rabujúce všetky sily a tlačiace ho naspäť do kúta bezduchej apatie, v akej strávil posledné mesiace. Cítil, že strácal sám seba, že strácal kontrolu nad svojím telom, nad svojimi myšlienkami. Mal chuť oddať sa prenikavému nutkaniu, ľahnúť si na chladnú zem medzi dve autá, pritísnuť sa k niektorej z pneumatík, zatiahnuť viečka ako žalúzie na oknách a ponoriť sa opäť do tmy. Zaspáť a viac sa neprebudiť. Nadol ho ťahal strmý závrat, slabosť ho prinútila pokľaknúť si. Pomaly zavrel oči. Nevidel nič. Nevládal. Pomaly sa zosunul na studený asfalt, namočil sa do špinavej kaluže. Zvinul sa do embryonálnej polohy a privinul si pneumatiku ako plyšiaka z nevinného detstva.

Tma sa mu rozprestrela v duši pripravenej prijať nekonečno. Odovzdať sa večnému spánku, podľahnúť sladkej prázdnote. Vír myšlienok postupne ustával, prívod energie sa vyčerpával.

Niečo sa však udialo. V najväčšej tme vie byť aj najmenší záchvev svetla oslepujúci.

V skleslom tichu, odrezanom od všetkých vnemov, sa pred ním zjavil obraz manželky. Jasný, príjemný, čistý, láskyplný. Rýdzi a nefalšovaný. Zbadal jej úsmev, lesk jej očí, zacítil v nose vôňu jej vlasov, dotyk jej prstov na svojom ramene. Ako obraz prišiel, tak sa aj vytratil. Prevalil sa mu dušou ako povodeň vykúpenia, strhol so sebou všetky predošlé myšlienky i emócie, zmietol ich z povrchu bytia do stoky zabudnutia. Neostalo nič. Len číra priezračná prázdnota. Pevná a neochvejná ako štruktúra diamantu. Uprostred priestranstiev

nekonečna náhle objavil niečo, čo naňho čakalo odjakživa. Bolo to tu už od zrodu ľudstva, od zrodu samotného života. Bol to inštinkt. Inštinkt zavelil a vesmír poslúchal. A poslúchať inštinkt znamenalo niečo nesmierne oslobodzujúce.

Adam vybehol do svojho bytu a rozhladol sa. Vzal doklady, kľúče od auta, nejaké peniaze, tepláky zamenil za zimné nohavice, prehodil cez seba šuštiakovú bundu, nasadil si čiapku a siahol pod kopy so špinavou bielizňou, odkiaľ vytiahol svoj starý ocelový teleskopický obušok. Zabuchol vchodové dvere a odhodlaným tempom vybehol na schodište.

Pripadal si ako posadnutý, ako robot ovládaný na diaľku. Prsty zvierajúce volant, zrak upretý na cestu i do spätného zrkadla, nohy stláčajúce pedále – všetko len mechanická zautomatizovaná činnosť bez štipky myšlienky navyše. Bol iba telom; ako film, ktorý jeho očami sledovalo anonymné obecnstvo. Tranz, nad ktorým nemalo zmysel uvažovať, inak by sa vytratil.

Dunajská Streda ho privítala zaliata slnkom. Mesto vnorené do žltého svetla pôsobilo ospalo, až nevinne. Spomalil, stiahol okno, zhlboka sa nadýchol a zabočil na najbližšiu benzínovú pumpu, kde si kúpil veľkú šunkovú bagetu, fľašu minerálky, niekoľko káv v plechovke a zo dve müsli tyčinky. Potom zamieril do pizzerie. Auto odparkoval ešte na začiatku ulice, v rade medzi ostatnými. Odtiaľ sa mu naskytl dostatočný výhľad na rožnú budovu reštaurácie, sám zostal schovaný za inými vozidlami. Pred tým, ako vystúpil a zamkol, si do pravého vrečka nohavíc strčil mobil so zapnutým režimom fotenia a do ľavého vysúvací obušok. Vonku si ešte rýchlo navliekol zväzok kľúčov na malíček a obe ruky schoval do vreciek. So zimnou čiapkou stiahnutou hlboko do čela, sklopenou hlavou a starými okuliarmi na šoférovanie sa vybral smerom do pizzerie. Ani rýchlo, ani pomaly.

Zvolil si nepriamu trasu, oblúkom popri susednom bloku. Opísal by tak kruh, prešiel okolo reštaurácie a vrátil sa nepozorovane naspäť k autu. Nechcel vzbudzovať dojem, že niečo hľadal, pokúšal sa pôsobiť nenápadne, tuctovo, nehodný najmenšieho povšimnutia.

Ako sa blížil, kútikom oka si všímal autá odstavené popri ceste

a hádzal letmý pohľad na budovu pizzerie, avšak cez jej zrkadlové okná nevidel dovnútra. Míňal auto za autom, sledoval evidenčné čísla a zámerne sa pohrával s kľúčmi vo vrecku. Náhle zbadal to, čo hľadal. Srdce sa mu rozbúchalo, zachoval však duchapritomnosť a pustil kľúče leda bolo na zem. Predstierajúc prekvapenie a ťarbovosť sa po ne zohol a ako sa dvíhal, stihol si mobilom odfotiť ešpézetku čiernej zaparkovanej Toyoty. Vozidlo pochádzalo z Viedne.

Vytratil sa bez toho, aby sa čo len raz otočil, miznúc za radom áut vo vedľajšej ulici. Tam sa zastavil, zložil si okuliare, stiahol čiapku, obliekol si bundu a zahalil sa kapucňou. Rezkým tempom potom odkráčal naspäť ku svojej Fabii a schoval sa v nej. Pizzeriu mal ako na dlani. Spolujazdcovo sedadlo poskytovalo jasný výhľad na čiernu Toyotu a Adam sa rozhodol nespustiť z nej oči. Na chvíľu našartoval motor, aby sa zahrial, načal bagetu, sŕkajúc pritom kávu z plechovky. A čakal. Času mal dostatok, až nekonečno, viac ako ktokoľvek iný na celom svete. Bol lovcom a číhal na svoju korisť.

Hodinové ručičky na prístrojovej doske sa hýbali pomaly, ale isto, slnko medzičasom zapadlo a vystriedalo ho lenivo sa rozsvetujúce pouličné osvetlenie. Adam sa usiloval nespúšťať zrak zo svojho cieľa a ak sa tak aj stalo, stále ho sledoval kútikom oka a skúmal, kto sa k nemu priblíži. Myslel mal naďalej prázdnu, priezračnú ako tichomorská lagúna s pokojom opustenej kláštornej cely. Jeho stoické čakanie nesprevádzala žiadna kratochvíľa, žiaden tik, žiadne nutkanie rúk, ani len potreba počúvať rádio alebo si pohmkávať nejakú melódiu. Keby niekto nazrel cez sklo, mal by dojem, že vnútri sedí figurína na nárazové skúšky. Ručička na hodinkách obišla svoj svet ešte niekoľkokrát a večer sa blížil noci, keď z bočného vchodu pizzerie vyšiel hlúčik ľudí, ktorí chvíľu prešlapovali na chodníku a potom sa rozišli. Jeden z mužov pristúpil k Toyote a vložil do jej batožinového priestoru akýsi podlhovastý predmet, pravdepodobne kufor. Bez ďalšieho zdržiavania nasadol a našartoval. Adam sa pohotovo prehupol za volant, otočil kľúčom v zapalovaní a pohol sa za Toyotou, nestrácajúc ju z dohľadu.

Nočná jazda ho vyviedla von z malého juhoslovenského mesta. Pokúšal sa držať odstup od prenasledovaného, niekedy pribrzdil, potom pridral, nechal sa predbehnúť iným autom, alebo fiktívne

odbočil, aby sa potom hneď vrátil a skrátil vzdialenosť. Celú svoju pozornosť však ani na chvíľu neprestal upierať na červenú dvojbodku zadných reflektorov, ktorá sa mohla kedykoľvek stratiť v tme či v spleti iných svetiel a ktorá ho ako bludička čoraz hlbšie začínala vŕhovať do deja príbehu, v ktorom sa rozhodol prevziať jednu z hlavných rolí.

Cesty zívajú prázdnotou a Viedenčan sa nikam neponáhľal, preto bolo pomerne jednoduché sledovať ho. Toyota zamierila do Galanty a odtiaľ na diaľnicu do Nitry. Mesto pod Zoborom ich privítalo osvetlenými prehľadnými ulicami, po ktorých sa kde-tu prehnal taxík, služobný voz alebo miestny pretekár so zatemnenými sklami. Za Nitrou nasledovala plynulá, až nekonečne pôsobiaca jazda smerom na Zlaté Moravce, ktorá pri Hronskom Beňadiku vyústila do prerušovanej diaľnice. Pred Zvolenom sa Viedenčan zvrhol na sever a nenápadne začal miznúť za clonou pozvoľného tanca poletujúcich vločiek. V Banskej Bystrici sa ocitli takmer za okamih, prešli centrom a držiac sa nábrežia Hronu ich cesta viedla ďalej na východ. Žiara stredoslovenskej metropoly pomaly v spätnom zrkadle zhasla, autá sa opäť vnorili do noci a kužele ich reflektorov rozrážali tmu, obťažkanú hustnúcim snežením. Jednotvárnosť cesty kde-tu prerušili fasády domov, vynárajúcich sa z pološera niektovej z dedín, obrysy železničnej trate alebo most cez zužujúcu sa skrútenú rieku. Najpôsobivejšou kulisou však zostali nepriedušné lesy, strácajúce sa za monotónnou bielou oponou.

Na Adama sa usmialo šťastie. Silný protivietor mu snehom bičoval čelné sklo, viditeľnosť klesla na pár metrov a prenasledované auto zmizlo zo zorného poľa. A stratilo by sa úplne, keby Viedenčan nepodľahol poctivosti naučeného zvyku a nevyhodil smerovku. Oranžové blikanie tak preniklo prívalom snehu a Adam si v poslednej chvíli všimol, že vozidlo pred ním schádzalo na vedľajšiu cestu. V podstate to ani nebola cesta, len akási poľná trasa vedúca do hĺbky okolitých lesov. Adam zámerne neodbočil. Prešiel výjazd a asi po päťsto metroch sa otočil. Spomalil, zhasol svetlá a na mieste, kde Toyota zišla z hlavnej cesty, opatrne stočil volant. Cítil, ako sa pneumatiky zabárali do mäkkého snehu, pod ktorým musel byť asfalt, keďže prešiel malým klzkým mostom cez Hron. Obával sa

zapadnutia, preto radšej auto odstavil, vypol motor a započúval sa do vzniknutého ticha. Prudko privrel oči a skúšal sa na krátku chvíľu ponoriť do úplnej tmy. Keď ich otvoril, videl hneď jasnejšie, všadeprítomný biely sneh sa jemne leskol a odrážal chabé svetlo do priestoru. Ani tanec vločiek nebol zďaleka taký intenzívny, ako sa javil z pohľadu idúceho auta. Pre Adama preto neznamenal najmenší problém rozoznať na ceste čerstvé stopy kolies auta. Siahol po čiapke, rukaviciach i teleskopickom obušku a vydal sa sledovať žliabky po pneumatikách, vedúce do temnejšieho príkrovu lesa.

Zakrádal sa svižne, ale opatrne, v mysli sa mu vynorili pochybnosti, či pešo vôbec Viedenciána vypátra. Spomenul si však, že pri odbočke nestála žiadna tabuľa, oznamujúca prítomnosť nejakej dediny či osady. Aj inštinkt mu našepkával, že Toyota nezašla hlboko do lesa, a že ho čochvíľa s ňou čaká stretnutie. Stretnutie s nejasným výsledkom. Adam pevnejšie zovrel obušok a pridal do kroku.

Pred jednou zo zákrut ho spoza stromov privítal sotva rozoznatel'ný hluk. Po chvíli rozoznal hudbu, tlmenú zavretou karosériou auta. Hneď nato zbadal zaparkovanú Toyotu. V jej vnútri sa svietilo.

Prikrčil sa. Po niekoľkých krokoch zazrel čiernovlasú hlavu muža, ako sa skláňa nad niečím, ležiacim na sedadle spolujazdca. Chlap bol až príliš ponorený do svojej činnosti. Vďaka nahlas vyhrávajúcemu rádiu nemal šancu čokoľvek započuť. Vďaka zažatému svetlu v kabíne, tme a sneženiu vonku nestihol ani nič spozorovať.

Hamid Daci si odjakživa želal stať sa ostreľovačom. Už od čias školských lavíc túžil hľadiť na srbských vojakov cez priesečník ďalekohľadu a v patričnom okamihu stlačiť spúšť. Keď vyrástol a dospel, pridal sa k jednému z pouličných gangov v Prištine, ktorý sa živil bežným výpalníctvom a predajom cukrom riedeného heroínu. Až neskôr, keď ho naverbovala UCK, sa dostal k zbraniam. Nie však ako ostrostrelec, opäť len ako príležitostný priekupník. Zlatý vek a veľké peniaze prišli až po roku 1999, keď spojenci bombardovali Srbsko a obsadili Kosovo. Otvoril sa mu priam nekonečný priestor voľného obchodovania a prístup k pestrému arzenálu NATO. S exkluzívnym tovarom pribudli aj exkluzívni klienti po celej Európe. Mnohé z jeho ciest ho zaviedli aj do krajiny pod Tatrami. Vždy sa

mu naskytna príležitosť spoznať tu niekoho neobyčajného. Ani tenzoraz to nemalo byť inak.

Moment, keď Adam otvoril dvere, Hamid Daci ani nepostrehol. Len kútikom oka na poslednú chvíľu zbadal prudký pohyb niečoho dlhého. Pokúsil sa okamžite zareagovať a siahnúť po pištoľi do športovej tašky, v ktorej sa pred chvíľou prehrabával na sedadle spolujazdca. Na to však už bolo až príliš neskoro. Nasledoval tupý úder do hornej časti tváre, ktorý mu vzal zrak. Stihol ešte zdvihnúť ruky a chrániť sa nimi. Pred očami sa mu zjavila podobizeň samého seba, ako hrdo drží jednu z najlepších ostreľovačiek sveta a mieri ňou na Srbov. Vždy, keď stlačí spúšť, obraz v ďalekohľade mierne poskočí a vojak padne. A tak zameriavačom skáče od hlavy k hlave, stláča kohútik a sleduje, ako jeho obeť padajú jedna za druhou. Je ich nekonečne veľa a on má na všetkých dostatok času...

Adam pocítil, ako mu začalo meravieť zápästie, ale ani napriek tomu nepoľavoval. Čo raz začal, musel už dokončiť. Jeho obeť ochabla a ruky jej klesli. Adam ho aj naďalej vytrvalo udieral do hlavy, ktorá bola celá od krvi; červené kvapky frkali po každom rozmachu obuška. Na chvíľu spravil krok vzad a muž, stále pripútaný bezpečnostným pásom, sa vyklonil do dverí. Adam do nich prudko kopol a začul už len zaprašťanie stavcov. Krv začala vsakovať do snehu pred špičkami jeho topánok.

Chvíľu tam nehybne stál a nepríčetne sledoval svoje dielo. Obe päste mal stále zaťaté, obušok sa mu nepríjemne otláčal do dlane. Z delíria ho vytrhlo až náhle precitnutie do doliehajúceho hluku.

„Je neskorá noc a my z Rádia Expres vám prajeme príjemné bdenie pri našej hudbe. Blížime sa tretej hodine rannej...“

Adam poskočil, pretriasol sa a porozhliadal. Pozrel najprv na seba a začal sa čistiť snehom. Chladná krv zasychala len pomaly a zo šuštiakovej súpravy šla dole pomerne ľahko. Uvedomoval si však, že ju bude musieť aj tak niekde zlikvidovať. V aute objavil športovú tašku, ktorej povrch tiež vydrhol snehom. Na dlážke pri sedadle spolujazdca našiel padnutý mobil a notes, z ktorého sa vysypalo množstvo papierikov, vizitiek i nejaké fotky. Všetko pozbieral a napchal do tašky. Vnútri už len zhasol svetlo, jeho zrak ešte spočinul na hlasno hrajúcom rádiu. „Ďakujem za pomoc, Expres,“

zamrmlal si nezreteľne, „bolo len otázkou času, kedy táto hudba niekoho zabije.“ Posledným úderom do stredovej konzoly odstavil hukot ďalšej čerstvo rozbehnutej odrhovačky.

Zavrel auto a už-už sa chystal odísť, keď si spomenul, že muž kľádol v Dunajskej Strede voľačo do kufra. Vrátil sa po kľúče a odomkol zadnú kapotu. Skrehnutými a unavenými prstami otvoril úložný priestor. Nenašiel v ňom nič zvláštne. Popri lane a nejakých nemrznúcich zmesiach do ostrekovačov tam ležal úzky, podlhovastý sivý kufrík dlhý približne jeden meter. Chvíľu zaváhal, potom ho premohla zvedavosť a začal hmatať po otváracom mechanizme. Kufrík bol síce chránený šesťciferným kódom, nikto sa však neunúval zmeniť jeho kombináciu a na mieste číslic svietilo šesť núl. Klapky cvaknutím poľavili a Adam odklopil veko. Pohľad na to, čo uvidel, ho príliš neprekvapil, aj tak však nedokázal hodnú chvíľu od jeho obsahu odtrhnúť oči. Odetá v molitane sa vnútri skvela neobyčajne pôsobiaca zbraň. S trupom v matne sivej až striebristej farbe mu po skúmavom dotyku odhalila plastovú zalomenú pažbu a studenú kovovú hlaveň. V čiernej sa popri hlavni, spúšti a lícnici leskol už len ďalekohľad.

Adam sa zhlboka nadýchol, zavrel kufrík a uchopil ho spolu s taškou. Zabuchol auto a pobral sa naspäť k svojej Fabii. Znovu tak vykročil do tmavej noci plnej tienistých prízrakov.

III.

Bunker

Adam sedel na zemi s prekríženými nohami a striedavo skúmal raz jednu, raz druhú starostlivo usporiadanú hromadu. Od jeho návratu zo stredného Slovenska sa byt zmenil na nepoznanie. Podlaha sa leskla čistotou, všetky osobné veci boli dôkladne poukladané v igelitkách alebo na malých decentných kôpkach pri stene a do izby cez otvorené okno prúdilo jasné slnečné svetlo spolu so závanom čerstvého vzduchu, rozdúchavajúcim vôňu aviváže z rozvešanej bielizne. Adam kútikom oka sledoval, čo všetko ešte potreboval spraviť. Či nezabudol na nejaký kus látky, ktorý chcel buď oprat', alebo spáliť. Hneď po návrate sa povyzliekal, na zem vysypal obsah Viedenčanovej tašky a napchal do nej s mužovým oblečením všetko, čo mal pred chvíľou na sebe. Krátko potom ju aj s igelitkou, do ktorej ešte v lese pred nasadnutím do Fabie natlačil svoju šuštiakovú bundu a nohavice, odviezol do opustenej cementárne za mestom. Polial ju benzínom a nechal zhorieť do tla. Po príchode domov dal vyvariť teleskopický obušok, okrem celého bytu pre istotu vydrhol aj kožený obal notesu a Viedenčanov mobil. Zo športovej tašky vypadla ešte peňaženka, rakúsky cestovný pas a malá smrtiaca čierna hračka typu Glock 17C s dvoma zásobníkmi.

Hromada naľavo pozostávala zo sivého podlhovastého kufríka, hrubého notesu, mobilu a osobných vecí Viedenčana. Hromada napravo bola podstatne skromnejšia. Obsahovala len pištoľ Glock so zásobníkmi a vizitku s nápisom „Airsoft One, s. r. o. Rastislav Lehotský“. Adam nehybne cival na obe kopy pred sebou. Nepremýšľal. Myšlienky už mal dávno zoradené. Ešte počas upratovania mu horúčkovito vystúpili na povrch ako bubliny

vo vriacej vode. Stihol si len zbežne preštudovať obsah sivého kufríka bez toho, aby sa dotkol jedinej súčiastky, prelistoval si mužove doklady a z jeho pasu sa dozvedel, že Hamid Daci bol kosovský Albánec s rakúskym občianstvom. Vypol zvonenie na jeho mobile a pozorne si zapísal každé číslo, čo naň volalo. Tiež si zaznamenal čísla a časy všetkých posledných odchádzajúcich i prichádzajúcich hovorov spolu s kontaktmi z telefónneho zoznamu. Po letmom prelistovaní notesu v ňom objavil vyznačené dátumy a k nim nečitateľne rukou nahádzané stručné poznámky alebo telefónne čísla. Vizitky boli o niečo výpovednejšie. Väčšina z nich poukazovala na rôzne zahraničné osoby s albánskymi menami a adresami po celej Európe. Niektoré však pochádzali zo Slovenska. Najzaujímavejším objavom bola na zloženom papieri čiernobiela vytlačená fotografia muža s mierne baculatou tvárou, mäsitými perami, nakrátko ostrihanými tmavými vlasmi. Oči mu zakrývali slnečné okuliare, v jednej ruke držal aktovku, v druhej zvieral mobil a biela košeľa sa mu napínala pod tlakom vydutého pupka. Krk mu zakrývala čierna šatka s bielymi bodkami. Pod obrázkom stálo ceruzou zaznamenané číslo slovenského mobilného operátora. Porovnal ho so slovenským vizitkami, inde ho však nenašiel. Objavil ho až medzi volanými i medzi zmeškanými hovormi, ktoré sa Daciho pokúšali zastihnúť po tom, ako Adam vypol zvonenie. Peňaženka obsahovala zopár kreditných kariet, vodičský preukaz, asi tristo eur a nejaké skupinové rodinné fotky. Zostával už len notes, v ktorom Adam tušil rozuzlenie podstatnej časti mozaiky. A práve inštinkt mu našepkával, že na rozuzlenie musí byť dôkladne pripravený. Inštinktu totiž predchádzal zámer zrodený práve v momente, keď Adam Dacimu vo dverách Toyoty posledným úderom zlomil väz.

Albánec Hamid Daci bol mŕtvy. Ťarcha tohto náhleho precitnutia Adama na moment ochromila. Stratil všetku energiu, ruky mu ochabli a musel sa oprieť o stenu, aby nestratil rovnováhu. Pred ním ležali doklady človeka, ktorý už nedýchal, ktorého on sám vlastnoručne pripravil o život. Človeka, ktorého tvár si bližšie všimol až na fotke v pase a vodičskom preukaze. Pozbieral dostatok síl, aby sa spýtal sám seba: Čo sa mu postavilo na odpor, čo mu vohnalo

krv do spánkov a prešlo jeho spojenie s inštinktom? Vysvetlenie sa po chvíli dostavilo samo: Bohapusté svedomie. *Svedomie... Čo je svedomie? Archaický prežitok, ktorý aktivuje pocit viny a spúšťa iracionálne bariéry?* Adam nebol ochotný pohnúť sa z miesta, kým sa mu nenaskytna uspokojivá odpoveď na príčiny svedomia. Bola jasná a jednoduchá ako celý svet, očistený od balastu nepotrebných emócií a myšlienok. *Luxus... Svedomie nie je nič iné ako luxus ľudí, ktorí nepoznajú boj o prežitie. Ľudí, ktorí majú dostatok času na pochybnosti, neistotu. Ľudí, ktorí nemajú jasný cieľ a nepoznajú kontakt s vlastným inštinktom. Svedomie je len pokus o zidealizovanie si vlastných pochybností...* Aura slabosti sa začala vytrácať, Hamid Daci sa pomaly vracal naspäť na fotografiu pasu. Stratil svoju moc i status človeka a stal sa komárom zabitým na stene, rozmazaným flakom krvi, ktorý treba upratať, zotrieť, zahladiť. Pretože komárov zostávalo ešte stále veľa a ako by svet vyzeral, keby po každom zostal taký bordel?

Adam napokon siahol po vizitke airsoftového obchodu, ležiacej vedľa čierneho Glocku, a z vrecka teplákov vytiahol svoj mobil. Naťukal doň číslo a vyčkal na zvonenie. Po chvíli sa v slúchadle ozvalo strohé „prosím“.

„Rasťo, ahoj, tu je Adam...“

„Ach, Adam! Zdravím ťa, rád ťa počujem, čo môžem pre teba spraviť?“

„Pamätáš, dal si mi na pohrebe vizitku a povedal, že ma vezmeš do tímu? Nech sa rozptýlim... Je to ešte aktuálne?“

„Samozrejme, jasné, že to je aktuálne! Som ozaj rád, že si sa ozval. Hneď ďalší víkend začíname, keďže prichádza jar. Všetko ti požičiam, nič nemusíš zháňať, stačí len...“

„Kedy môžem prísť?“ prerušil ho Adam.

„Kedykoľvek. Trebárs hneď zajtra. Dôjdi a všetko predebatujeme.“

„Ďakujem, Rasťo. Zajtra u teba.“

Položil.

Zvonec zavesený na dverách staromódne ohlásil príchod ďalšieho zákazníka. V obchode aj napriek slnečnému počasiu vládlo ospalé prítmie, regály i vitríny sa strácali v odtieňoch lampasáckej zelenej,

ktorá si popri podlahe a stenách vybojovala uplatnenie aj na zvyšku interiéru. Odniekiaľ z pozadia tlmene vyhrával heavy metal.

„Pomôžem nejak?“ ozval sa ťahavý hlas odkiaľsi z kúta. Adamove oči si ešte len privykali na šero, preto hneď nezbadali sediaceho predavača, zrudene sa hojdajúceho na stoličke za pultom.

„Hľadám Rasta.“

„Je vonku. Šiel si niečo kúpiť.“

Adam prikývol a vošiel ďalej do miestnosti. Váhavo prikročil k stojanom, kde sa vynímali poopierané rôzne druhy obojručných strelných zbraní. Dali sa voľne chytiť, vybrať, poťažkať i obzrieť, k stojanu však boli pripevnené ocelovým lanom. Žiadna z nich Adamovi nič nehovorila. V zbraniach sa vyznal akurát natoľko, že dokázal rozoznať iba notoricky známy dizajn kalašnikova.

„Aké zbrane tu predávajú?“

„Airsoftové,“ odvetil ledabolo predavač bez toho, aby sa prestal zúrivo hojdať na stoličke. Keďže Adam ďalej nereagoval, dodal: „Ale máme aj nožíky, dýky, rôznu výbavu od doplnkov, cez oblečenie až po originál tej istej repliky, čo práve držíte v rukách. Len má zatavenú hlaveň.“

„Originál kalašnikova?“

„To nie je kalašnikov, ale vzor 58 československej výroby,“ utrúsil predavač pobavene.

Adam položil zbraň naspäť do stojana a podišiel k vitríne s pištoľami. Všetky mu pripadali rovnaké, až na jeden model, ktorého tvar si počas posledných dní ako-tak uložil do pamäti.

„Toto je Glock 17, však?“

„Nie. To je replika Glocku 19.“ Predavač sa konečne prestal hojdať, pomaly sa postavil a zamieril k vitríne. Adam síce meral takmer meter deväťdesiat, chlap spoza pultu bol od neho aj napriek zhrbenému držaniu tela aspoň o hlavu vyšší. Mal riedku bradu, hladké vlasy zopnuté gumičkou až po pás, šiltovku po obočie a tričko so symbolom „peace“, poskladaným z malých samopalov. Obratne vitrínu odomkol a dlhou kostnatou rukou z nej vytiahol pištoľ.

„Glock 17 je štandardný model kalibru 9 × 19 mm so zásobníkom na sedemnášť nábojov. Preto tá sedemnášťka. Tento tu,“ pokrútil zbraňou Adamovi pred očami, „je o niečo menší s rovnakým

kalibrom a zásobníkom na pätnásť nábojov. Je to poloautomatická samonabíjacia pištoľ so zabudovaným predpätým bicím mechanizmom. Zbraň môže byť odistená, hodíš ju na zem a hop – nevystrelí. Glock je v tomto smere jedinečný, aj keď je lacný a samý plast, pištoľ je mimoriadne bezpečná a kvalitná.“

„Tento tu však strieľa...“

„...také malé, milé, biele umelohmotné guľičky,“ prerušil Adama predavač. „Sem do tejto dierky na rukoväti sa vpustí stlačený plyn, ktorý poháňa záver aj strely a z repliky sa stane roztomilé flusátko. Keď potom stlačíš spúšť, malo by robiť zvuky puk-puk-puk, ale kvôli kovovému záveru to robí peng-peng-pééééng!“

„Big Foot, daj si pohov. Toto je náš človek.“ Z tieňa sa vynorila veľká silueta Rasta, potichu a nebadane, pravdepodobne prišiel nejakým vedľajším vchodom.

„Vitaj v našom menšom vojenskom zákope,“ so širokým úsmevom potriasol Adamovi rukou a tľapol ho veľkou dlaňou po ramene. „Poďme hore do kancelárie, tam sa môžeme nerušene porozprávať.“

Kým sa predavač odšuchtal naspäť za pult, kde pokračoval v hoidaní sa na stoličke, zmizli obaja na schodisku, skrývajúcom sa v jednom zo zastrčených výklenkov steny.

Rastislav Lehocký bol urastenej, pevne stavanej, mierne zavalitej postavy s vystrihanou hlavou, štýlovou briadkou, malými očami a veľkými okuliarmi. Adam ho počas celých desať rokov, odkedy sa poznali, nevidel v ničom inom ako vo vojenskom maskáčovom fraku – s jedinou výnimkou, a to Janinho pohrebu. Akoby sa za ten čas nezmenil ani náznakom, nezostarol ani o deň. Len niekdajšia pasia sa mu stala povolaním.

„Teším sa, že si sa rozhodol pridať sa do airsoftového tímu,“ prehlásil polooficiálne a ukázal na sedačku v kúte miestnosti. „Dole v obchode si môžeš nájsť oblečenie, obuv i ochranné okuliare a tu hore mám niekoľko schopných zbraní, z ktorých si môžeš vybrať, ktorá sa ti bude páčiť.“

„Ďakujem, veľmi rád,“ prikývol Adam po tom, ako sa posadil. „Môžeš ma hneď zaškoliť.“ Potom si zahryzol do pery, založil ruky a sklopil zrak. „Mal by som však otázku.“

„No daj.“

„Keď už sme pri téme, dá sa zastrieľať aj z ozajstnej zbrane?“

Rasťo sa pousmial.

„Nuž, pokiaľ nejakú máš a zbrojný pas k nej, nič ti v tom nebráni.“

„Samozrejme, že mám. Už pomerne dlho. Doteraz mi iba ležala v šuflíku. Glock 17C. Len...“

„Len asi nepoznáš strelnice, nevieš, kde zohnať náboje a nie si si istý, ako bezpečne narábať so zbraňou a starať sa o ňu, že? Chápem. Nie je problém. Vyriešime.“

„VTSÚ – Vojenský technický a skúšobný ústav Záhorie. Jeho strelnica sa rozprestiera na rozlohe stodesať kilometrov štvorcových. Táto na slovenské pomery obrovská plocha siahajúca od Senice po Malacky je vojenským, civilistom neprístupným areálom, obohnánym masívnym plotom s poctivým ostnatým drôtom. Každý plot má však kde-tu svoju diery, o ktorej vedia len vybraní zasvätení. A tí na toto rozľahlé územie, kam cez víkend nevkróčí ani živá duša, lebo sa tu vtedy nestriela a ani inak nepracuje, lozia cez diery v plote z dvoch dôvodov: zbierať hríby a hrať airsoft.“

Adam vystúpil z džípu a nasadil si džungľový klobúk. Rasťo otvoril kufor a všetci si začali vyberať svoje batohy i puzdrá so zbraňami. Na čistinke pri lese zastavili ďalšie tri autá. Ako si Adam všimol, airsoft zďaleka nepatrí medzi čisto chlapské športy. Z približne dvadsiatich ľudí, čo sa prišli v sobotu zabaviť na územie ústavu, boli štyri ženy.

„Si si istý, že nás tu nik neprekvapí?“ opýtal sa po tom, ako si vzal svoj vak i s puzdrom.

„Som,“ odvetil Rasťo, vyťahujúc zvyšnú výbavu a zabuchnúc kapotu auta. „Chodíme sem už roky. Ako som povedal, cez víkend tu niet ani živej duše. A tí, čo sem náhodou zabľúdia, vedia, že tu po víkendoch vystrárajú maniacy s replikami a pália po sebe biele plastové guľičky. A ak by sem najúplnejšou náhodou zabľúdil niektorý z pracovníkov ústavu, stačí sa odvolať tu na nášho Janeka Chýlu zo Studienky. Je Záhorák ako repa a robí tu napokon tiež. Vie o nás aj samotný riaditeľ VTSÚ, a pokiaľ to tu práve nepodpálime či nevy-

rúbeme, tvári sa, že o nás vlastne nevie. Na tomto území nie sú ľudia so zbraňami žiadna vzácnosť a nik sa nad nimi príliš nepozastavuje. Ver mi, horšie to majú hubári ako my.“

Ľudia z út sa sformovali do ucelenej kolóny postupujúcej hlbšie do lesa. V jednotlivých skupinkách sa živo diskutovalo, podakto-ri si zapálili a gestikulovali s dymiacou cigaretou medzi prstami. Každý oblečený po svojom, avšak všetci podobne, pôsobili ako tlupa juhoamerických partizánov, predierajúcich sa kamsi lesom. Postupovali rezko a pomerne rýchlym tempom, Adam si aj napriek tomu pozorne všimal každý úsek cesty, až kým po približne dvoch kilometroch s plotom ústavu na dohľad nezastavili.

„Tu je tá magická diera v plote. A za ňou iný svet. Aspoň pre nás.“ Rasto s dvoma ďalšími chlapmi podišli k ohrade a odpratali niekoľko väčších šutrov, ktoré podopierali i zakrývali uvoľnené oplotenie. Chlapi ho nadvihli a hráči airsoftu jeden za druhým liezli do areálu.

„Len smelo,“ kývol Rasto na Adama, „neboj, tú celtovinu, čo máš na sebe, nepotrháš. Akurát daj bacha na hlavu.“

Pochod viedol cez suchý kríkový porast a les so zvlhnutým, opadaným ihličím až po menšiu planinu niekde uprostred. Tu sa kolóna rozdelila na dva hlavné tímy, tie potom na podskupiny s troma až štyrmi hráčmi. Adam si prevzal farebné pásky na rozlíšenie tímov, prepočul však taktickú inštrukciú, keďže bol ešte stále zahľbený do sledovania okolia. Niet divu, že patril medzi prvých zasiahnutých. Nevedel si zvyknúť na svoju účinnú pušku typu Scar, ktorej smrtiaci originál belgického výrobcu Herstal sa podľa slov prítomných radil k najlepším svojho druhu. Okrem toho, že sa mu zle niesla i držala, sa mu ňou rovnako zle mierilo. Keď si ju chcel zaprieť o plece, neustále mu sklzávala a pri mierení musel hlavu nakláňať neprirodzene dopredu, až ho z toho rozbolel krk a roztriasli sa mu ruky. Preto z nej vystrelil sotva polovicu zásobníka a zvyšok času sa usiloval schovávať pred paľbou. Nič mu nehovoril ani dôverne imitovaný nabíjací systém, ktorý sa vôbec nepodobal na mechanizmus jeho doma ukrývaného tajomstva, uloženého v sivom kufriku.

„Nabudúce dostaneš niečo od Heckler & Koch,“ smial sa Rasto,

„ich útočné pušky sú snáď najergonomickejšie na svete. Ako správny hráč si však nenechaj vziať pôžitok z boja.“

Adam spokojne prikývol. V prvom rade sa usiloval čo najpresnejšie si zapamätať topografiu terénu, miesto diery v plote, cestu tam i naspäť. V danom momente mu myseľ najviac zamestnával nabíjací mechanizmus i otázka, či sa na strelnici bude môcť naučiť narábať s klasickou puškou. Rasťo ani len netušil, že pôžitok z boja preňho nemal nijakú hodnotu.

Jedna z bratislavských strelníc sa nachádzala v Petržalke blízko dostihovej dráhy. Pred jej komplexom síce parkovalo zopár drahých áut a SUV-ečiek, podľa Rasťa však strelba okrem poľovníctva už dlho nepatrila medzi snobské módné športy. Najprv ju vystriedal golf a prednedávnom najmä konské pólo.

Strohé vnútro, ozvena výstrelov, betónové steny, hrubé lino-leum, zápach pušného prachu, porozhadzované nábojnice a drahé vstupné – takto si pamätal atmosféru strelnice pred desiatich rokov. Odvtedy sa toho zmenilo neveľa. Predpisy sprísneli, viac sa dbalo o poriadok a vstupné vyskočilo asi na dvojnásobok. Napriek pochmúrnemu počasiu a studenému vetru do zotmenia zostávali ešte asi dve hodiny, mráz sa však rýchlo zaryl do hánkov a prsty pri dotyku s chladným kovom i pokuse presne zamieriť krehli. Glock fungoval výborne, neťažil, sedel v dlaniach ako uliaty a pri palbe netrhal zápästiami ako Rasťov masívny Magnum. Adama však najviac zaujala malokalibrovka. Podarilo sa mu podoprieť ju a sústrediť sa na cieľenie. Spätný úder elegantne zachytilo plece, sila nárazu ho len mierne drgla, pripomínajúc mu strelbu zo vzduchovky. Pri malokalibrovke mal čas sústrediť sa. Na rozdiel od predchádzajúcich zbraní sa mu nezačali triasť ruky a nerozboleli ho kĺby a miera presných zásahov ho príjemne potešila.

„Kde sa dajú zohnať náboje?“ opýtal sa Rasťa a kútikom oka sledoval rozkotúľané nábojnice.

„Môžeš ich kúpiť od originálneho výrobcu. Alebo si ich necháš zhotoviť niekým, kto ich produkuje doma v garáži.“

„Je niečo také vôbec možné?“

„Samozrejme, že je. A v podstate veľmi jednoduché. Stačí na to len menší a dobre kalibrováný stroj, prachová náplň, nábojnica a olovo na projektily.“

Adam zdvihol svoj Glock a vyhodil z neho zásobník.

„Rád by som sem chodil častejšie. Budem toho potrebovať viac.“

Rasťo vopchal ruku do vrečka bundy, vytiahol z neho zhúžvanú igelitku a podal ju Adamovi.

„Vidíš hentie vedrá v kúte? Sú plné prázdnych nábojníc. Pred odchodom si naplň igelitku deviatkovými, rozoznáš ich ľahko. Majiteľovi potom dáme zopár centov navyše. Keď sem nabudúce prídeš sám, odvolaj sa na mňa.“ Vyhrnul si rukáv, zahľadel sa na hodinky a pokračoval: „Zostalo nám ešte pätnásť minút. Ak máš ešte chvíľu čas, môžeš so mnou po skončení zabehnúť za jedným človekom, ktorý náboje vyrába. Mám uňho niečo objednané a pôjdem si to vyzdvihnúť.“

„Veľmi rád,“ prikývol Adam. „Ďakujem.“

„Už som tu,“ zahrmel Rasťo do telefónu, „Príď otvoriť, zas ti nefunguje zvonček.“

Zotmelo sa pomerne rýchlo a pouličné lampy ešte nestihli zareagovať. Rozmazaný tieň posledných lúčov slnka vystriedali ostré, pohyblivé hrany spôsobené reflektormi niekoľkých okoloidúcich áut. Bočná ulička opäť na chvíľu stíchla a v dialke sa tlmene ozýval hluk premávky, hustnúcej v dopravnú špičku, smerujúcu po Palisádach na hrad a Červený kríž. V chodbe jedného ošarpaného viacposchodového domu sa rozsvietilo, kľúč zaštrkotal v zámku a z dverí po schodoch lajdácky schádzal chlapík v župane.

„Ha-ha, nový zákazník,“ chrapľavo sa zachechtal spoza plota, šmátrajúc po správnom kľúči.

„Otváraj, nech tu nestojíme ako ciciny pred zavretým bordelom,“ zastepoval Rasťo a nervózne dodal: „Treba mi štať.“

„Ja som Bunker,“ podal ryšavý chlapík v župane Adamovi lepka-vú ruku po tom, ako ich vpustil dnu. „Kafe alebo niečo tuhé?“

„Mne kafe, vy dvaja choďte už do pivnice,“ zašomral v rýchlosti Rasto a zmizol v záhybe za predsieňou. Adam len zavrtil hlavou a zdvorilo sa poďakoval.

„Marika, jedno kafe,“ zakričal chlap v župane do prázdnej chodby, rozsvietil a kývol smerom k schodom vedúcim nadol. Museli skloniť hlavu, nízky strop starej budovy vyústil do ešte nižšej zárubne a potom dlhej, stiesnenej chodby s oblúkovou klenbou, ktorej bočné steny lemoval kábel pretínaný lampami s mriežkovým krytom. *Vyzerá to tu naozaj ako vo vojenskom bunkri*, pomyslel si Adam.

„Takže pre teba deväť-devätnástky,“ zachrapotal chlap v župane a drgol do vypínača na stene. Svetlo sa rozlialo po priestranej podzemnej miestnosti s hranatým tehlovým stĺpom uprostred, zapratanej nesmiernym množstvom najrôznejšieho haraburdia. Od kostier bicyklov, regálov s dáždníkmi, pneumatik, dverí automobilov, uniforiem na vešiakoch, starožitných rádii až po dielenské stoly, zbierku heliem, debny a kartóny s náradím, meče, sekery a dýky zavesené na stenách, hromady najrôznejších rozobratých i poskladaných strelných zbraní a vedierka s prázdnyimi nábojnicami – podobné, aké videl nedávno v Petržalke. Adam len nemo vyšpúlil spodnú peru a rozhliadal sa vôkol seba.

Bunker si bolestne odkašlal a vytiahol zo župana škatuľku nejakých lacných cigariet. Ponúkol Adama a keď ten odmietol, jednu si strčil do úst a zapálil. S dymiacou a nepríjemne páchnucou cigaretou zastoknutou medzi prstami vysvetľoval: „Takto na počkanie ti môžem predať asi len päťdesiat. Keď si vopred objednáš, bude ich viac. Mám dobré ceny. Osemdesiat centov za kus. Ak máš nábojnice, dám ti zľavu.“ Adam sňal z pleca batoh a vybral z neho igelitku, ktorej obsah nazbieral na strelnici.

„Hen,“ Bunker siahol do kartónovej škatule, vytiahol náboj s oranžovou špičkou a začal ním veľavravne triasť Adamovi pred očami, až sa mu rozškúlili, „má dokonca poplastovanú strelu.“

„Poplastovanú,“ zamumlal Adam a nespúšťal z náboja zrak.

„Poplastovanú,“ zopakoval chlap v župane a naďalej ním natriasal a krútil hore-dole, „tvrdeným plastom. Znamená to lepšiu odolnosť projektilu, stabilnejšiu balistickú dráhu, menšie trenie,

nižší stupeň zahrievania. Zníži sa aj teplota pri ústí i celkové tepelné namáhanie hlavne a nehrozí sa zanášanie vývrtu olovom... Celkovo sa zvýši presnosť strelby. Takže toto,“ mával teraz Bunker s nábojom z boka na bok, „toto je moja špecialita.“

„A cena?“

„Deväťdesiat za kus.“

„Dobre, beriem.“

V chodbe sa ozvali kroky. Do pivnice vplával Rasťo a vyškerene krútil hlavou.

„Nielenže ti nefunguje zvonček, ani hajzel ti nesplachuje.“

Bunker sa narovnal, vtlačil zvedavému Adamovi projektil do dlane a popri ťahu cigarety nedbalo odvrkol: „Neplatíš za hajzel, ale za náboje.“

„Koľko ti dlžím?“

Chlap v župane sa lenivo odvliekol k dielenskému stolu, na ktorom sa vynímalo úzke neforemné zariadenie s dvoma veľkými lievikmi a priesvitným dávkovačom plneným akýmsi tmavým pieskom. *Pušný prach*, svetlo Adamovi. Stroj na výrobu nábojov si predstavoval podstatne väčší a komplikovanejší. Nepomyslel si, že by mu pripomínal zastaraný automat na zmrzlinu.

Bunker vytiahol z poličiek niekoľko papierových škatuliek a otvoril ich. Vnútri sa zaskveli starostlivo uložené patróny kalibru 9 × 19, oddelené od seba kartónovými priehradkami. Jednu z nich podal Adamovi.

„Od teba dostanem stovku,“ kývol Rasťovi, „a tu od tvojho kamoša štyridsať za poplastované, po zľave za nábojnice.“

Adam podal chlapovi v župane bankovky a vtisol medzi ne aj náboj s oranžovou hlavou.

„Ten si nechaj ako suvení,“ odbil ho Bunker a sústredil sa na to, aby druhou rukou vytrhol Rasťovi sto eur priamo z otvorenej peňaženky. Ten sa už chystal utrúsiť niečo uštipačné, zmohol sa však len na nesúvislé zavrčanie, pretože mu v rovnakom okamihu zazvonil mobil.

„Haló? Haló? Haló!“ zahučal Rasťo do slúchadla a keď sa mu nedostalo odpovede, nervózne zložil. „Nefunguje ti zvonček, nesplachuje hajzel a tu dole nemáš signál.“

„Len Orange tu nemá signál, všetky ostatné siete áno,“ škodora-dostne sa zaceril Bunker.

„Soráč, musím si ísť von zavolať. Počkám vás hore pri Marikinej káve,“ obrátil sa na Adama a podal mu svoj batoh: „Môžeš mi, prosím ťa, vziať tie škatule?“

Adam s Bunkrom zbalili náboje a každý si prevesil cez plece jeden batoh. Kým chlapík v župane využil krátku pauzu na zapálenie si ďalšej cigarety, Adam opatrne vytiahol z vrecka dľaň a roztvoril ju Bunkrovi pred očami.

„Vyrobíš mi aj takéto?“

Chlap v župane vrhol na náboj povrchný pohľad, ležérne sa oprel o stĺp, nabral hlboký ťah do pľúc a spustil, vydychujúc kúdolčky dymu spomedzi zubov: „Sedem šesťdesiatdva krát päťdesiatjeden milimetrov. Bežný štandardný kaliber NATO do opakovačiek, útočných pušiek, guľometov. Kolko toho chceš?“

„Pre začiatok takých sto.“

„Presné alebo obyčajné?“

„Presné?“

„Bežná strelba na blízko, alebo precízna strelba. Presné sú drahšie.“

„Tak radšej presné.“

„Dobre. Zavolaj o týždeň. Číslo ti dá Rastó.“

„Budú možné aj tie s oranžovou hlavou?“

„Budú... budú...“ odvetil nedbalo Bunker, priložil si cigaretu k ústam a vydýchol do stropu. „Budú drahšie.“

IV.

Bernát

Adrián nehybne sedel za písacím stolom a čelo si podopieral rukami zovretými v päste. Na monitore sa už dávno zjavil šetrič obrazovky so spomaleným hviezdnyim poľom a cez otvorené okno do kancelárie doliehal hluk hlasne čvirikajúcich vrabcov. Keď znovu zdvihol hlavu, všimol si, že si zamastil okuliare, a začal netrpezlivo pátrať po vreckovke. Neutíchajúci štebot mu drásal nervy, chvíľkami mal sto chutí schmatnúť zo stola porozkladané predmety a hádzať ich rad- radom do koruny stromu. Ovládol sa však, zaťal zuby, opatrne si pretrel sklička a vstal, aby zavrel okno.

Zahľadel sa na písací stôl a predstava, že by si mal zaň opäť sadnúť, sa mu vrcholne sprotivila. Ukázal mu preto chrbát, trochu sa ponatáhoval a vyšiel do chodby. Chvíľu sa po nej bezcieľne potuloval, nazrel do tmavého kuchynského kúta a spoza rámu dverí vrhol pohľad do veľkej miestnosti, kde na spôsob otvoreného priestoru sedelo päť mladých policajtov a referentov. Len čo jeden z chlapcov zdvihol zrak spoza svojho notebooku, Adrián stiahol krk a s ťažkým povzdychnutím sa odtmolil do kuchynky uvariť si kávu.

Do šálky si nasypal dve kopcové lyžičky, nechal zovrieť obsah varnej kanvice a lenivo si zalial Nescafé, špliechajúc všade naokolo. Cvrkol do nej ešte trochu studeného mlieka a chvatne ju obrátil do seba. Vzápätí si strčil hlavu do umývadla, napil sa niekoľko dúškov z vodovodu a nechal si chladnú vodu stekať po tvári.

Kancelárske krysy... preletelo mu myslou a pocítil, ako sa mu zopár studených pramienkov zošmyklo po brade, krku až za košeľu. Úradníci. Deti, čo nepoznajú povahu ľudí, nepoznajú terén. Prípady vyšetrujú spoza počítača a ich drsnosť sa končí posledným levelom

Counter Striku. Keď niektorý z nich zbadá ozajstnú mŕtvolu, povracia sa. A keby mal vypočúvať sfetovaného cigáňa z Pentagónu či z Kopčianskej, rozplače sa.

Adrián si uvedomoval, že jeho názor na prácu s kriminalistickým dorastom nikoho nezaujíma. Súvisel však s listom, čo ho čakal na písacom stole a kvôli ktorému sa nechcel vrátiť do kancelárie. V momente pod tečúcim prúdom sa ešte chvíľu vyžíval v predstave, či by sa mu ulavilo, keby celú svoju kanceláriu roztrieskal bejzbalovou palicou, alebo ju polial benzínom a zapálil. Lutoval, že prestal fajčiť, teraz si mohol vyjsť na balkónik zapáliť. Aspoň by hodil reč so Sašou. Studená voda sa však neminula účinku. Tíšila mu myseľ i návaly krvi udierajúcej do spánkov. Adrián zavrel oči a nechal si ju ešte chvíľu stekať po viečkach. Potom si tvár prebehol utierkou na riad a odobral sa naspäť do kancelárie, kde zastal vo dverách s výhľadom na celú miestnosť.

List na jeho stole ho desil svojou odmeranosťou. V texte mu dolupodpísaný podplukovník Petrínek, riaditeľ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, len stručne písomne oznámil to, na čo ho v predchádzajúci deň pripravil ústne – odňatie prípadu vraždy klanu podnikateľa Rózsua. Tiež ho vyzval na odovzdanie všetkých podkladov súvisiacich s prípadom akémusi ministrom poverenému maniakovi z odboru pre západ. V praxi to znamenalo návrat k absolventom, čo vo vedľajšej miestnosti hrali počítačové hry. Odovzdanie spisu s hromadou papierov, expertíz, fotodokumentácií, skúmaných predmetov, nosičov dát i počítačov. A najmä rozpustenie tímu profesionálov prácne zozbieraných po celej krajine, ktorí sa nestihli ani poriadne zahriať.

Adrián mal ešte v čerstvej pamäti, že včera na tlačovej konferencii ministerstva vnútra spomenul minister prípad Rózsua len okrajovo. Jeho na slová skúpa informácia, že „v záujme efektívneho vyšetrovania a skorého objasnenia dôjde k presunu kompetencií,“ však znamenala zásah do dejín. *V podstate tomu úplne jasne nasvedčoval celý posledný vývoj*, pokrútil Adrián hlavou. Novinári sa ministra na ďalšie podrobnosti nepýtali. Takmer všetky ich otázky sa točili okolo vynárajúcej sa kauzy tendra na nákup terénnych policajných vozidiel a rýchlej jazdy jeho vodiča po uliciach Bratislavy.

Hneval sa sám na seba, ako sa ho to dokázalo dotknúť. Za posledné štyri roky už predsa podobné presuny zodpovednosti zažil niekoľkokrát. Zvlášť v čase, keď nastupoval ako mladé ucho, patrili pochybné špekulácie na prezídiu ku každodennej samozrejmosti. Akési neblahé tušenie mu však navrávalo, že s daným rozhodnutím súvisel nález zavraždeného a olúpeného Albánca v lese neďaleko Brezna, identifikovaného podľa auta jednej z viedenských požičovní.

Rozhorčenia ho nezbavila ani káva, ani studená voda, a ani predstava roztrieskanej kancelárie. Mal len rezignovane zavrieť spis a všetko zapečatené odovzdať u svojho šéfa. Mal sa vykašľať na prácu, venovať sa nevyhnutnostiam, surfovať po internete alebo si tiež zahrať Counter Strike. Nedokázal to. Pri predstave, čo asi povie Adamovi, ho zalial pot. Ako mu to vysvetlí? Ako mu vysvetlí, že sa vražda jeho manželky možno nikdy neobjasní?

Podišiel k písaciemu stolu a s vypätím vytiahol zo zásuvky USB kľúč. Rozhodol sa skopírovať naň všetky doterajšie dokumenty, informácie a kontakty. Cítil sa unavený zo svojho života i vyčerpaný zo zápasu s túžbou po rezignácii. Práve preto sa musel poponáhľať o to viac, aby si náhodou niekto niečo nevšimol, a dávať si o to väčší pozor, aby niekde nespravil chybu.

Displej digitálnych hodín ukazoval deväť hodín ráno. Na oblohe sa uvelebilo za hrst' mrakov a bránilo slnku vo výhlade. Povetrie bolo nasiaknuté vlhkosťou nočnej rosy, pachom rozpadávajúcich sa suchých konárov a hnijúcich pahýľov. Pôda ešte chladila na dotyk, ale jej vôňa už prezrádzala zobúdzaajúci sa život. V miernom vánku sa zľahka kymácal nalomený konár. Nestrať ho zo zorného poľa ďalekohľadu sa ukázalo ťažšie, ako Adam očakával. Stačilo jemné pootočenie zbrane a dvojnožka zapretá o kmeň sklzla, obraz v objektíve zmizol. Už len samotné vyhľadávanie a zaostrovanie v monokulári pripevnenom k hlavni zbrane na vzdialenosť tristo metrov sa ukázalo nesmierne náročné. Rovnako aj udržanie obrazu a jeho znehybnenie. Za dve hodiny, čo tu Adam stihol stráviť, vystrelil len dva náboje.